

PÁREK

časopis Knihovny města Ostravy

Můj život s pubertáky – ANONYM

Autorka ukrytá pod jménem Anonym publikovala sloupky, zachycující její autentický rodinný život, ve víkendové příloze britských novin Gaurdian. Její upřímný, přímočarý pohled na chod jedné normální rodiny se třemi dospívajícími dětmi se dočkal nadšeného čtenářského přijetí

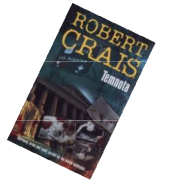
Láska a přátelství a jiné příběhy– Jane AUSTENOVÁ

Sbírka raných próz Jane Austenové s názvem Láska a přátelství je pojmenována podle novely v dopisech, která je jejím srdcem. Všechny prózy si berou na mušku dobové literární konvence, Jane Austenová je psala pro pobavení rodiny a jejich humor a styl.

Zimní les – Patrick McCABE

Vypravěčem románu je londýnský novinář Redmond Hatch, který se v osmdesátých letech 20. století vrací do krajiny svého dětství, zapadlého irského městečka, aby zde zdokumentoval změny, jimiž prochází moderní irská společnost. Setká se s lidovým hudebníkem Nedem Strangem, jehož povídky ho brzy uchvátí.

Temnota – Robert CRAIS

V Los Angeles je nalezen mrtev Lionel Byrd a vedle něj příšerná sbírka: album fotografií sedmi surově zavražděných žen! Z jedné vraždy už byl v minulosti obžalován, ale Elvis Cole tenkrát v jeho vinu neuvěřil a pomohl mu na svobodu.

Vykladačka smrti– Ariana FRANKLIN

Anglické město Cambridge, 12. stol., 4 zavražděné děti. Katoličtí měšťané obviňují své židovské spoluobčany a bouří se, avšak král Jindřich II. nad Židy vyhláší svou ochranu. Nečiní to z přátelství k nim - takový pojem je mu v podstatě cizí.

Percy Jackson (1.) – zloděj blesku - Rick RIORDAN

Jmenuji se Percy Jackson. Do teď jsem si myslel, že jsem obyčejný kluk, kterého čeká vyhazov ze školy. Zjistil jsem ale, že můj otec je bůh z Olympu. Moje učitelka se proměnila v krvavou příšeru a kamarád je Satyr. Všichni na mě mají spadeno a podezřívají mě z krádeže blesku, zbraně mocného boha Dia.

Zvuková kniha – přítel těžce zrakově handicapovaného
čtenářský příspěvek

RECENZE

Můj život s pubertáky (2-3.3723)

Anonym

Puberta, neboli pubescence, je charakterizována dle psychologického slovníku: „... mezi doprovodné psychické znaky (puberty) patří sklon k reflexi, kritický pohled na systém hodnot, kolísání nálad a citových stavů, kolísání mezi sebezpečováním a podceňováním, citové krize, negativismus a vzdor.“

Tak o tom všem přesně je i kniha anglické matky tří dospívajících dětí z Londýna, která vydávala krátké sloupky ve víkendové příloze novin Guardian. A protože ohlas na ně byl velký, vyšly nakonec všechny sloupky anonymně jako kniha s názvem „Living with Teenagers“, 2008.

Puberta je doba, kterou si musí protrpět každý z aktérů této rodinné války. Trpí rodiče, trpí i pubertáci. Přitom každý z jiného důvodu, který ovšem obě strany považují za ten jediný správný. Prostě jak je uvedeno v podnázvu knihy: „*Tři děti, dva rodiče a jedna pekelně hrbolatá cesta životem.*“

Příběh vlastně není románem, je shlukem jednotlivých sloupků, které každý jeden pojednává o epizodách „války“ mezi rodiči a jejich třemi dospívajícími dětmi, od nejmladšího Jacka, přes Beccu až po už skoro, ale jen „skoro“ dospělého Eddieho. Každou z těchto postav, o kterých si tedy nejsem jistý, jak moc jsou autentické, autorka – matka vykreslila jako specifickou osobnost. Nejmladší Jack jako drahoušek rodiny, Becca jako jediná dívka je značně „specifická“, a Eddie, Eddie je prostě ten nejhorší syčák z celé trojice. Jednotlivé kapitoly (sloupky) jsou velmi názorně pojmenované, a čtenáři je hned jasné, co je trnem v oku matky. Např. Eddie a jeho trenky, Jackovy hodinky, Bečiny dveře, Jack a odměna ve výši pěti liber, atd.

Musím se přiznat, že co se týče obsahové stránky, čekal jsem něco vtipného, nebo humorněji laděného, jak už se vlastně píše na přebalu: „*Vtipné a útěšné čtení pro všechny rodiče, kteří prožívají peklo se svými dospívajícími potomky.*“ Osobně ale tvrdím, že moc humoru v knize není, a když, tak jediné dost černého. Z pozice autorky – matky často jednotlivé epizody končí tím, že pláče, protože neví, jak dál. A není se čemu divit. Každý jsme nějak prožili pubertu, ale to, co popisuje autorka, je opravdu dost silné kafe. Samotného mne hned zarazilo to množství vulgarismů, kterými dítko častují své rodiče. A pak je tu i vidět ten klasický rozdílný pohled otce-muže a matky-ženy. Zatímco matka většinou vše ukončuje pláčem, otcí je to šumafuk, nebo prostě jedna přilítne atd. To poukazuje především na jeden fakt, který autorka uvádí v záběru, že mateřská láska dokáže překlenout všechno. Kniha není sice jednolitý příběh, ale jistá časová kontinuita je zde vidět. Problém je, že žádné změny snad jakoby nebyly.

Nevím, ale trochu mi připadá, že toto nezvykle podané čtivé dílo bude spíše odrazovat před porízením dětí. Mám doma zatím 10letého syna, ale už teď někdy díky němu vidím rudě. Co bude za 3-4 roky, to pak mne bůh ochraňuj.

V překladu Vandy Ohniskové vydalo nakl. Jota.

BoboKing (Knihovnice.cz)

Láska a přátelství a jiné prózy (2-3.4198)

Jane Austen

Je pravděpodobně jen málo čtenářů, kteří by neznali jméno anglické spisovatelky Jane Austenové (1775-1817). Přestože za svůj život vydala vlastně jen čtyři romány, je její dílo nesmrtelné, čtené a vydávané dodnes. Její romány jako „Rozum a cit“, „Pýcha a předsudek“ či „Emma“ byly už poněkolkáté i vděčným tématem světové kinematografie. Souhrnně se dají její díla charakterizovat jako emočně laděné příběhy mladých žen z vyšších venkovských vrstev. Pojednávají o nelehké životní roli žen

a dívek tehdejší doby, kdy společenské normy jim nedávaly příliš prostoru k seberealizaci, tedy kromě starosti o rodinu a výchovy dětí.

Především pro její čtenáře bude kniha „Láska a přátelství a jiné prózy“ celkem překvapující záležitostí, což už uvádí ve výborném doslovu překladatel Tomáš Tulinger. Kniha obsahující osm juvenilií (tedy děl napsaných během dětství či raného mládí) předkládá trochu jiný pohled na její tvorbu. Pro jejich charakteristiku bych použil především dva termíny – fraška a satira. Přestože už v těchto osmi příbězích lze cítit její charakteristické literární prvky spojované s pozdější tvorbou, přece jen lze i vycítit jistou dětinskost (vždyť se odhaduje, že tyto juvenilie napsala ve věku třinácti až sedmnácti let) a možná i jistou snahu o pobavení. Jednotlivé příběhy, které věnovala různým členům své rodiny, psala především pro pobavení společnosti při večerních posezeních. A tím se myslí opravdu nejužší rodina a přátelé, protože tyto myšlenky a nápady by se v tehdejší době nedaly obecně rozhlášovat, tedy aspoň v její společenské vrstvě.

Konkrétněji se na to podívejme třeba v prvním příběhu „Láska a přátelství“ napsaném formou dopisů. Příběh o životních osudech mladé Laury by vydal na rozsáhlou sagu, ale mladá Austenová ji zdařile vložila do patnácti dopisů. Zde např. ukázka z osmého dopisu :

Nikdy předtím jsem neviděla nic tak dojemného, jako když se Augustu vítal s Edwardem.

„Můj živote! Má duše!“ vykřikl Edward.

„Můj roztomilý anděle!“ odpověděl Augustu, když si padli do náruče.

Celá scéna byla pro mě i Sophii až příliš dojemná, a tak jsme jedna po druhé omdlely na pohovce.“

Tady ta fraškovitost je zřetelně cítit. A musím přiznat, že v jiných příbězích jde do popisů ještě ostřeji. Jak v popisech ošklivosti fyzické či duševní, tak v různých nešvarech, jako je alkoholismus atd. K tomu ještě nutno přidat i dějové zvraty, které jsou často neuvěřitelné a mnohdy morbidní. V některých příbězích postavy vymírají nečekaně a bizarně jako při morové epidemii.

Tato Austenová je jiná, ale slovo „jiná“ nemusí znamenat „špatná“. V tomto případě čtenáři ani trochu nemusí mít obavy. Příběhy jsou jiné, ale překrásně čtivé, a možná humornější a neuvěřitelnější, než si to u této legendy anglické literatury dokážeme představit.

I tuto knihu Jane Austenové v překlad Tomáše Tulingera vydalo nakl. Daranus. Díky!

Pro Knihovnice.cz napsal BoboKing

Vykladačka smrti (2-3.3852)

Ariana Franklin

Podnázev knihy „detektivní thriller ze středověké Cambridge“ čtenářům hned objasní, o jaký žánr se jedná. Historické detektivky či thrillery jsou mezi našimi čtenáři poměrně dost populární. Vždyť například jeden z nejlodnějších i nejoblíbenějších současných českých autorů Vlastimil Vondruška si získal tisíce našich čtenářů právě historickými detektivkami z českého středověku. Ale i nečtenáři určitě znají např. populární TV seriál o bratru Cadfaelovi, což je už klasika historických detektivek z pera anglické autorky Ellis Petersové.

Knížku „Vykladačka smrti“ vydala v roce 2007 pod názvem „Mistress of the Art of Death“ britská autorka a novinářka Diana Norman, které tento stejnojmenný cyklus historických thrillerů píše pod pseudonymem Ariana Franklin. A hned tento první příběh získal známou cenu Crime Writers' Association Ellis Peters Historical Award for 2007. Když se do knihy začteme, je celkem jasné, proč se v podtitulu uvádí, že je to historický thriller, a ne detektivka. Zde se totiž nejedná o banální případ vykradené kostelní kasičky, či snad vraždy potulného kejklíře. Tento příběh ze středověké Anglie pojednává o děsivém zlu, které unáší a velmi brutálně vraždí malé děti. A jak bylo v tehdejší době zvykem, jako prvním podezřelými jsou Židé, a tak začíná krvavý pogrom. To se ale nelíbí anglickému králi, který Židy respektuje, protože na daních mu přispívají dosti penězi, a k tomu rádi půjčují. Proto

tajně povolá z proslulé university v sicilském Salerno (Scuola Medica Salernitana) slavného vyšetřovatele a vykladače smrti, aby zjistili pravdu. A ti se stanou hlavními hrdiny tohoto příběhu. Neomylný vyšetřovatel Simon Neapolský a mladá Adélie Ráchel Ortese Aguilarová (též dr. Trotula) se svým arabským sluhou Mansurem. Tato velmi netradiční trojice z na svoji dobu pokrokového světa přijíždí do Anglie ovládané nerozumem a náboženskými předsudky. A tak kromě vyšetřování vražd musí řešit, i jak přežít konfrontaci mezi jejich logikou a nelogikou obyvatel Cambridge z 12. století.

Přestože je to jasný historický příběh, přece jen je už od prvních stran cítit, že autorka kladla větší důraz na pojem thriller, a to docela v moderním smyslu. Všechny postupy, detaily při prohledávání místa činu i mrtvol, to vše ve mně navozovalo atmosféru jako ze současných seriálových hitů jako Sběratelé kostí podle K. Reichsové. Přitom ale kniha nepůsobí jako temný a brutální příběh. Je to dané tím, že autorka nejen vše píše moderním jazykem a popisem, který nevytváří atmosféru ponurého středověku a samotných bestiálních činů, ale navíc ještě postavy pátrací trojice komunikují s okolím dosti ironicky či s důrazem na sarkasmus. Doktorka Adélie je postava dosti hrdá, která zná velmi dobře svoji cenu, a musí pro své pohlaví i věk držet své emoce na uzdě, i když ne vždy se jí to podaří. Její „výlevy“ pak musí rychle řešit právě Simon Neapolský, který je naopak velmi servilní a plný empatie, protože tím dokáže z člověka dostat více než silou a hněvem. A samozřejmě Adéliin sluha, mohutný a temný Arab, k tomu ještě kastrát, je postava sama o sobě.

Právě toto vše jaksi odlehčuje příběh, který by jinak měl být dosti ponurý jak dobou děje, tak i činy. Pro čtenáře propracovaných historických příběhů založených na co největší dobové věrohodnosti, bude možná kniha zklamáním. Ale to v doslovu píše sama autorka, která pro atraktivitu děje některá historická fakta přiopravila. Např. Cambridge se v době Jindřicha II. jmenovala jinak (Grantbridge), žádná cesta křížáků s mečem prvního syna krále Jindřicha II. do svatého města se neuskutečnila atd. Přesto mne kniha uchvátila, svým stylem, příběhem i osobami. A tak doufám, že čtenářský ohlas bude dost značný, aby nakl. JOTA vydalo i další příběhy z tohoto cyklu.

BoboKing (Knihovnice.cz)

Zimní les

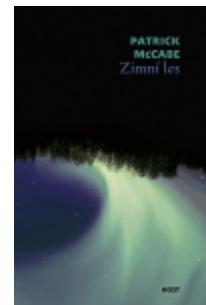
(2-3.3508)

Patrick McCabe

Irský spisovatel Patrick McCabe (*1955) je známý jako autor temných a thrillerových příběhů. Proslavil se především svým románem „The Butcher Boy, 1995“ (česky Řeznickej kluk, Host, 1999), který se odehrává jako většina jeho příběhů v zapadlých vesnicích dnešního Irska. Středobodem jeho próz je násilí, což dokládá i citace z New York Times Book review ke knize „Zimní les“: „Stejně jako Stephen King i Patrick McCabe ví, jak propůjčit popkultuře zlověstný a falešný patos. McCabe je navíc ještě působivější než King (či kdokoliv jiný.)“

Jeho román „Zimní les“ (orig. Winterwood, 2006) byl vyhlášen jako nejlepší irský román roku. Nosnou myšlenkou příběhu je rozpad osobnosti člověka, kterému se zhroutí svět po rozvodu. Tím hrdinou je novinář Redmond Hatch, člověk vyrůstající v pěstounské rodině právě v takové jedné irské vesnici. Po mnoha letech se sem vrací díky služebním povinnostem pro noviny. Setkává se zde se zdejšími svérázným starcem Nedom Strangem, který je po okolí oblíbený díky své snaze znovuobjevovat staré irské zvyky a obyčeje v dnešní moderní, globální společnosti. Ale díky stále hlubšímu sblížení Red začíná objevovat i další tváře tohoto milého starého tatky Neda. Ten totiž jako správný Ir nikdy nevynechá možnost se napít, a pak z něj lezou dost děsivé životní příběhy, které ale vždy nakonec popírá, že si z něj dělá srandu. A právě tento prvek neustálé mystifikace se táhne celým příběhem. S postupem času se totiž Redovi rozpadá jeho šťastné manželství, a tatka Strange nakonec skončí jako pedofilní vrah.

A právě Red, po rozpadu manželství hledající útěchu v alkoholu, najednou se začíná pohybovat na tenkém ledě šílenství. Dlouholetý vliv a názory tatky Strange ho neustále začínají pronásledovat.

Jakoby se s jeho myšlenkami začínal identifikovat. Jakoby se identifikoval i s jeho hrůzným činem. A tak vzniká nový smysl místa zvaného zimní les, místa hrátek jeho dcery, kterou teď taky ztratil.

„Zimní les“ je napínavý thriller, který se zabývá spíše psychickou stránkou činů než věcnou. Čtenář samozřejmě vycítí, co Red dělá, co všechno chce napravit. Ve změní jeho myšlenek a schizofrenních hlasů tat'ky Strangeho jsou vepsány činy, které z knihy dělají thriller, ze kterých občas jde až mráz po zádech. Zde je vše spíše v náznacích, ale o to děsivějších. Není to žádný popis jako od J. Deavera, kde jste jako divák přímo přítomen děsivým činům. Zde toto nenajdete.

Ovšem dalším prvkem, kterým se kniha vyznačuje, a který bohužel v závěru celý dojem z příběhu hatí, je nezvyklá časová osnova. Příběh jde chronologicky, ale autor se jakoby neustále vrací do jiných období a časů. Někdy to čtenáře přímo mystifikuje, což je asi nejvýstižnější termín pro tuto knihu. V závěru začínají jednotlivá období jakoby splývat, a k tomu najednou i plývají postavy. Čtenář je skutečně mystifikován, ztrácí pojem o osobách a činech, o realitě a fikci. Prostě dobře sepsaný příběh, který byl zajímavý tím nezvyklým přístupem k násilí, se v závěru zcela bortí jako dům z karet. Nevím, jestli je to mojí nedostatečnou fantasií, nebo nepochopením, ale možná to autor myšlenkově až překombinoval.

V překladu Tomáše Kačera vydalo nakl. Host v roce 2009 (v tiráži omylem 2008).

BoboKing (Knihovnice.cz)

Percy Jackson – zloděj blesku (2-9.1362 I.)

Rick Riordan

Jak napsal můj kamarád Martin Fajkus, kterého lze považovat za jednoho z největších znalců fantasy u nás, od druhé poloviny 90. let minulého století nastupuje v tomto žánru fenomén zvaný fantasy pro děti a mládež. Tím impulsem byl samozřejmě Harry Potter, který se stal stejně slavný jako hudební či filmové hvězdy. Od té doby se na světovém i našem knižním trhu objevují stále nové a nové knihy, o kterých se často mluví v superlativech. Ne vždy je to samozřejmě skutečností. Jedním z těchto titulů je románový cyklus „Percy Jackson – chlapec – polobůh – hrdina“ od amerického autora Ricka Riordana (1964), jehož první díl s názvem „Zloděj blesku“ vydalo letos nakl. Fragment. S knihou byla spojena i reklamní kampaň, za což vděčí hlavně faktu, že příští rok bude tento titul uveden do kin v režii Chrise Columbuse, tvůrce prvních filmů o Harry Potterovi.

Hrdinou knihy je dvanáctiletý kluk Percy Jackson, který vyrůstá bez otce, pouze s matkou a svým dost nevrlym a protivným otčímem. O svém skutečném otci nic neví, kromě toho, že před jeho narozením zmizel někde nad mořem. Percy chodí do šesté třídy, ale každý ročník navštěvoval jinou školu. Trpí totiž hyperaktivitou, a přestože navštěvuje speciální školy, žádná s ním nevydrží déle než jeden ročník. A v té poslední se na konci školního roku při návštěvě muzea stane něco tak neuvěřitelného, že Percy si to nedokáže vysvětlit. Protivná učitelka se totiž najednou promění v děsivou příšeru a napadne ho. Jeho učitel matematiky na vozičku mu hodí plnicí pero, které se změní v meč, a jeho pajdavý kamarád Grover začne nervózně žvatlat o nějakých Blahovolných ... Prostě se začnou dít dost podivné věci, kterým nerozumí. Vše se vyjasní, když zjistí, že jeho ztracený otec není nikdo menší než bůh moří Poseidon.

Vítejte tedy ve světě antických bájí a mytologie. Ve světě, který považujeme stejně jako Percy za vymyšlený a neexistující. Ale pozor, chyba. Bohové nikdy neumírají. Jen se jejich panteon přesouvá tam, kde je centrum civilizace. A to je právě v USA. A tak jestli chcete vidět Dia, stačí vyjet tajným výtahem v Empire State Building v New Yorku, a podsvětí s Hádesem najdete zase u Los Angeles. Jenže se právě schyluje k strašlivé válce bohů, protože někdo ukradl Diovi jeho strašlivou zbraň – mistrovský blesk. A jedině jiný bůh to mohl dokázat. Ale jen Percy ho může najít a tím možná zachránit svět.

Jak je tedy patrné, autor do současného světa zručně vmontoval staré řecké báje a pověsti, a vytvořil tak velmi zajímavé prostředí, kde se krásně prolíná hmotný a magický svět. Osobně se musím přiznat, že k příběhu jsem přistupoval tak trochu s obavou, jestli mé značně chabé znalosti antické mytologie (moc mne Petiška ve škole nebral) nebudou pro logiku příběhu překážkou. Ale s tím si čtenář

nemusí dělat vůbec hlavu. Riordan použil jen to základní z mytologie, a předělal si to ke své potřebě. Nejen místo pobytu bohů, ale i oni samotní jsou předěláni k podobě dnešního světa. Bůh války zde jezdí jako děsivý člen motorkářského gangu, či Poseidon se zjevuje v barevné havajské košili a sandálech. Ve vytváření postav je Riordan opravdu mistrovský. Aspoň pro dětské čtenáře. Samotný Percy je jím vytvořen jako sympatický darebák, který ať dělá co chce, vždy něco „pokazí“. Už od prvních chvil mi připomínal rošťáka Barta Simpsona. Ale hlavní devizou knihy je především čtivost a poutavost příběhu. Moderní a srozumitelný jazyk a děj, který dokáže zaujmout od prvních řádků. Napínavé a zbytečně nepřekombinované čtení, kde se mi líbí fakt, že žádná postava není černobílá. Každý má své klady i záporny. A přestože příběh postrádá zbytečné násilí či brutalitu, kniha je velmi napínavá. Po dva večery jsem měl o skvělou zábavu postaráno.

Můžu tedy říci, že ten ohlas kolem knihy je v tomto případě oprávněný. Příběhů o Percy Jacksonovi zatím ve světě vyšlo pět, a tak se čtenáři můžou (doufejme) těšit na jeho další pokračování. V překladu Dany Chodilové vydalo nakl. Fragment v roce 2009.

BoboKing

Temnota (2-3.3803)

Robert Crais

Americký autor detektivních thrillerů Robert Crais (*1953) patří ke kmenovým autorům pražského nakladatelství Metafora, které už vydalo osm jeho knih. Román „Temnota“ (orig. Chasing Darkness, 2008) je tedy už jeho devátým titulem, se kterým se může setkat český čtenář. Jedná se o další román z autorova volného cyklu o vyšetřovateli Elvisi Coleovi, se kterým jsme se už setkali v dílech jako „Zapomenutý muž“, „Poslední detektiv“ aj.

Už několikrát jsem narazil na problém, v čem se liší žánry detektivka a thriller. A nikdy jsem se nedohledal jasné odpovědi. Sám jsem si nakonec určil rozdíly v tom, že detektivka je záležitostí policejního vyšetřování, kdy trestný čin už proběhl a my jako čtenáři jsme pak svědky, jak detektiv či vyšetřovatel pomocí dedukce, náhody či moderních forenzních metod se dopátrá pachatele. Thriller pak používá de facto stejných podmínek, ale my čtenáři jsme i svědky zločinů, a to ve většině případů brutálních vražd (sérioví vrazi, pedofilové, sexuální maniaci, atd). Vidíme brutální masakry i vidíme do vrahovy duše, známe jeho duševní pochody a pohnutky. Jako v románech „Mlčení jehňátek“, „Mesiáš“ či dílech J. Deaverého. A pokud bych tedy kalkuloval s tímto rozdělením, pak „Temnota“ spíše inklinuje k termínu detektivka.

Přestože detektivky nejsou moje oblíbené tituly, v tomto případě jsem příběhu zcela propadl, a nad jeho stránkami jsem pobýval do velmi pozdních hodin. To jak díky výborně postavenému příběhu, tak díky hlavnímu hrdinovi této knihy a vlastně celé série – soukromému vyšetřovateli jménem Elvis Cole. Je to sympatický bývalý voják, nyní soukromý vyšetřovatel, který se po Los Angeles prohání ve své Corvetě z roku 1966, a jehož vyšetřovací metody se často pohybují už za hranicemi legálnosti. V čemž mu často sekunduje jeho spolupracovník Joe Pike.

V tomto příběhu se jedná o případ sériových vražd žen, které není policie schopna vyřešit. Do doby, než se v jednom domě najde mrtvola Lionela Byrda, který má v klíně album s fotkami umírajících, zavražděných žen z nevyjasněných případů. Policie má vše hned jasné, pachatel se našel a nad svými činy zpytoval duši a vystřelil si mozek z hlavy. Problém je v tom, že z jedné z těchto vražd už byl jednou obviněn, ale právě Cole dokázal jeho nevinu. Nyní ho policie a média chtějí nařknout, že jen díky jeho zásahu zbytečně umřely další nevinné dívky. A je tedy jen na něm, aby svoji pravdu obhájil.

Jak je tedy vidět, příběh je obsahem atraktivní a napínavý, ale přitom slabší národy se nemusí bát často přehnaně krvavých a brutálních popisů zločinů. Případ E. Cole pak musí kousek po kousku skládat do sebe, hledat jednotlivá svědectví a skutečnosti. Přitom se ale nejedná o suchopárné vyšetřování jako u inspektora Colomba, Cole musím být neustále ve střehu, protože mu někdo jde po krku. Případ se neustále vyvíjí, vyšetřování neustále naráží na další překvapení a lži, dostává se do prostředí „nedotknutelných“, a pak opět změni směr, až zcela nečekaně vyvrcholí úplně z jiného úhlu. Cole musí

nejednou využít svých fyzických schopností, své odhodlanosti, aby dokázat svoji pravdu i přes značný risk. Ale tím nejneobvyklejším je konec, který vlastně odhalí vraha, ale přitom se už nedozvíme PROČ, proč to dělal, co ho motivovalo. Spravedlnosti bylo učiněno zadost, stačí. Možná to někomu může připadat jako velké minus knihy, ale i takto nevyjasněná příčina v Craisově podání vyzní zcela logicky. Tento vsutku čtivý, a především logiku i smysl nepostrádající příběh, vydalo v překladu Viktora Faktora nakl. Metafora v roce 2009.

BoboKing (Knihovnice.cz)

Čtenářské příspěvky:

Zvuková kniha – přítel těžce zrakově handicapovaného

Na světě existuje několik věcí, bez kterých bych si já osobně nedovedl představit život.

Patří mezi ně příroda, hudba, výtvarné umění a literatura. Přírodu člověk pouze ovlivňuje, jejím tvůrcem ovšem není. Naproti tomu tzv. „krásná literatura“ je dílem lidského ducha, výtvořem lidského génia, umu, fantazie.

V době mého dětství a dospívání byla příroda v mnohem lepším stavu, než je tomu dnes. Byla všude kolem nás, dostupná a člověk nemusel za ní jezdit dlouhé hodiny. Zcela jinak tomu bylo v případě hudby, výtvarného umění a literatury. V 50. a 60. letech minulého století mělo zelenou zejména angažované umění. Staré umění, klasická literatura či moderní hudba se sháněly velmi obtížně. Pořídit si knížku některého ze zapovězených autorů, koupit LP desku s rockovou hudbou stálo mnoho sil a času. Z každé takto pracně získané věci jsem se dokázal velmi těšit.

Život však nepřináší jen radosti, ale dovede být občas krutý i nemilosrdný. Do svých dvaceti let jsem si z něj uměl brát spíš to hezčí a lepší. Úraz, který jsem utrpěl jako vojín základní prezenční služby, znamenal pro můj dosavadní život podstatnou změnu. Následné těžké zrakové postižení značně snížilo mou schopnost vnímání okolního světa a hlavně věcí, které jsem měl rád. Záhy jsem pochopil, že se jich nemusím definitivně vzdát. Život s handicapem přináší změnu myšlení, odlišný přístup k němu, jinou kvalitu.

Od mého úrazu uplynulo téměř pětatřicet let. Příroda, umění, hudba a literatura mne doprovázejí životem dál. K uspokojení pohybových aktivit a pocitu sounáležitosti s přírodou mi už řadu let postačuje kratší vycházka s lidmi s obdobným zdravotním postižením. Neznamená to ovšem, že by kdokoliv z nás nebyl schopen zdolat Lysou horu, Milešovku nebo Praděd. Ale o tom to přece není.

Hudba všech žánrů je dnes dostupná všem. Éru „elpíček“ vystřídala „cédéčková“ revoluce. Své oblíbené skupiny a interprety poslouchám často, ale už se po nich nemusím tolik pít. Zrakový handicap v tom naštěstí nehraje žádnou roli.

Ani výtvarné umění však nemusí být lidem s těžkým zrakovým postižením zcela zapovězeno. Je možné ho vnímat místo zraku hmatem. Mnozí nevidomí ho nejenom přijímají, ale sami se stávají jeho tvůrci. Mám na mysli především oblast sochařství, v níž se nejlépe uplatňuje cit, fantazie a vnímání lidí s absencí zraku. Sám si intenzivně dopřávám radost z výtvarného umění prostřednictvím haptického vnímání.

Nemusel jsem se zříct ani své milované literatury. Pomocnou ruku mi hned po mém návratu z nemocnice podala organizace nevidomých a slabozrakých a knihovna. Trochu jiná, než na jakou jsem byl zvyklý z minulosti. V policích zvukové knihovny nebyly vázané a brožované knihy, ale magnetofonové pásky se zvukovými nahrávkami. Na nich byly knihy načtené. Četbu nahradil poslech. Výběr nahrávek byl široký, nemusel jsem se omezovat na určitý žánr. Postupem času nahradily cívky kazety, v posledních letech je nahradily kompaktní disky. Digitální technika dává i těžce zrakově postiženým čtenářům velké možnosti do budoucna.

Každý zdravotní handicap přináší svému majiteli řadu překážek a omezení. Přes různé bariéry se však mohu svým zálibám věnovat dál. I díky nim je můj život smysluplnější, kvalitnější a plnohodnotnější. Važme si všech krásných věcí, které vytvořila příroda nebo člověk, radujme se z maličkostí!

Mgr. Milan Linhart

Podpora čtení v naší socialistické minulosti!

V dnešní době je u nás mnoho projektů, které mají v plánu podporu čtení a čtenářstva v Česku, jako např. „Celé Česko čte dětem“, „Knihovnice.cz“, „Bibliohelp“, „Rosteme s knihou“ atd. Nedávno jsem objevil na internetu plakát z dob socialistického Československa, který skrze boje proti alkoholismu vládnoucí dělnické třídy taky podporoval „uvědomělé“ čtení soudruhů čtenářů.

BoboKing

